

opusdei.org

Od komunistické buňky „Ho Chi Min“ k jáhenství

Fabio Quartulli je jeden z 38 věřících Opus Dei, který bude 25. listopadu tohoto roku v Římě vysvěcen na jáhna. Za šest měsíců bude vysvěcen na kněze. V mládí byl členem jedné komunistické buňky, aniž by věděl, co ho čeká v budoucnosti...

28.11.2006

Fabio se narodil ve Francii před 37 roky. Je synem italského zedníka, který emigroval do Paříže za prací.

Všechno začalo, když tví rodiče emigrovali do Francie...

Můj otec bojoval ve 2. světové válce v Albánii a Rusku. Po skončení války se vrátil do Itálie. Žil ve Squinzanu, maličké vesnici na jihu země. Byly to roky velkého sociálního neklidu a on byl pevně přesvědčen, že komunismus pomůže s odstraněním poválečné chudoby.

Byl tedy přesvědčeným komunistou. 'Carabinieri' u něj často dělali domovní prohlídku, hledali letáky a propagační materiály, neboť kolovaly zvěsti, že se chystá revoluce.

Protože nenašel práci, emigroval do Francie a podařilo se mu najít práci zedníka v Argenteuil blízko Paříže. Potom se přistěhovala moje matka. Měla katolické vzdělání, ale víru

nepraktikovala. Já a mí sourozenci jsme se naučili v mládí to, co jsme slyšeli od naší matky: sociální spravedlnost a třídní boj...

A i pro tebe byl komunismus přitažlivý.

Ano. Například jsem už v 15 letech přečetl Komunistický manifest a větší část Kapitálu od Marxe. V tomto věku jsem se spolu se svou starší sestrou nechal zapsat do organizace Komunistická mládež. Byli jsme částí skupiny v našem městě, tzv. buňky „Ho Chi Min.“

Až do doby, než jsem vstoupil na universitu, jsem byl velmi aktivním členem: prodávali jsme noviny L'Humanité. Roznášeli jsme propagační materiály, sbírali jsme podpisy na podporu strany a ve prospěch dalších věcí, např. osvobození Mandely. Pamatuji se, že vítězství socialistů ve francouzských

volbách v roce 1981 bylo u nás doma velkým svátkem.

Čím tě komunistická ideologie přitahovala?

Vždy mě velmi zajímala sociální spravedlnost a problém chudoby. Proto mě přitahovala příprava třídního boje a rozdělování materiálních dober. Nicméně mě nakonec nepřesvědčila myšlenka, že revoluce ospravedlňuje násilí. Přicházely k nám zprávy o Gulagu, a ty se mi nelíbily.

Jaký jsi měl názor na církev?

Zdálo se mi, že její poselství je dobré, ale že ho neuskutečnila. Nedůvěřoval jsem církvi jako instituci. I když jsem, podle svého způsobu, v Boha věřil. Když můj otec zemřel na rakovinu, řekla má sestra například, že by nikdy nemohla uvěřit v Boha, který se takto chová k lidem. Já jsem jí

naopak řekl, že věřím dál. Myslím, že ji to překvapilo.

Kdy jsi začal praktikovat víru?

V 19 letech jsem odešel studovat do Paříže biologii. Mezi skupinou mých přátel byl praktikující katolík, Christophe Borel. Mluvili jsme o všem a také o křesťanské víře. Moc na mne nenaléhal, protože znal mé názory. Spíše povzbuzoval ostatní, kteří vystupovali jako křesťané, aby žili lépe svoji víru. Christophe byl supernumerář Opus Dei.

Jedné neděle, potom co skončila oslava doma u jednoho mého přítele, mi ujel poslední vlak, kterým jsem se mohl vrátit domů. Christophe mě pozval, abych přenocoval v jeho bytě, i když mě upozornil, že následující ráno bude trochu rušné, protože chce jít na mši do kostela sv. Marie Magdalény. Řekl jsem: „Rád bych s tebou šel. Vzbud' mě, prosím tě, také.“ Udělal jsem to pouze ze

zvědavosti a jako výchovné opatření, nic více.

Téhož večera jsem všiml, že Christophe má doma brožurku s názvem „Proč a jak se zpovídat“ od otce Romera. Začel jsem se do ní a za několik hodin jsem ji přečetl. Zítřejšího rána jsem došel k rozhodnutí, že bych se měl vyzpovídat. O několik dní později, bylo to v pátek a dobře si to pamatuji, mě Christophe představil knězi Opus Dei. Od té doby jsem se zpovídal každé dva týdny.

A potom?

Začal jsem se účastnit v tomto centru Opus Dei kulturních a duchovních aktivit určených pro vysokoškolské studenty. Christophe přede mnou dál otevíral mně dosud neznámý svět. Vzpomínám si například, jak mě učil se modlit růženec, když jsme se procházeli po břehu Seiny. O něco později mi navrhl, abych žil podle

duchovního plánu věřícího Díla. A protože jsem měl tehdy snoubenku, chtěl jsem požádat o přijetí jako supernumerář. Ale za nějaký čas jsem viděl, že mě Bůh žádá o celý život, takže v roce 1992 jsem byl přijat jako numerář.

Jak mohlo dojít k takovéto změně?

V křesťanství jsem objevil, že je třeba pomáhat každému jednotlivě.

Komunismus obětuje důstojnost osoby ve prospěch dobra společnosti. Ale každý z nás je syn Boží a svět se změní, když si budeme navzájem pomáhat s láskou. Jak vidíš, stále je ve mně neklid ve prospěch sociální spravedlnosti a odstranění chudoby.

Co ses naučil v Opus Dei?

Naučil jsem se modlit, stýkat se osobně s Bohem a také dělat apoštolát. Když jsem byl v buňce „Ho Chi Min,“ zajímali jsme se o šíření komunismu. Ale to bylo něco jiného,

protože jsme chtěli, aby lidé podporovali stranu. Život člověka, který k nám vstoupil, nám byl lhostejný. Křesťanský apoštolát je jiný: Bůh chce, aby ses zajímal o ostatní, o to, jak žijí, o jejich problémy.

Jaká byla reakce rodiny před tvou konverzí?

Normální, vždy jsme měli dostatek svobody. Moje starší sestra, tatáž, se kterou jsem byl členem Komunistické mládeže a která se později rozhodla nevěřit v Boha, mé rozhodnutí nechápala. „Nebudeš se moci oženit!“, řekla mi se zděšením.

A protože povolání je poklad, který člověk objeví a musí se o něj podělit s ostatními, začal jsem u ní. Jelikož byla mezi námi velká důvěra, vysvětlil jsem jí, kousek po kousku, vše... Nyní je numerářka auxiliar Díla.

Za několik dní budeš jáhnem. Jak se cítíš?

Je to první krok ke kněžství. Bůh, který mě vedl v životě tak, jak on sám chtěl, mě nyní zve, abych tímto způsobem sloužil církvi. Takže se velmi těším... a pocítuji velkou odpovědnost.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/od-komunisticke-bunky-ho-chi-min-k-jahenstvi/> (05.04.2025)